

ПРОСТИТУЦІЯ ЯК СОЦІАЛЬНЕ ЯВИЩЕ

Проституція відома з давних давен, відомості про цю діяльність згадуються у Шумерському царстві, Вавилоні, Древньому Римі, Древній Греції та багатьох інших культурах. Проте, слід зауважити, що в більшості культур ця діяльність у древньому світі була відома як елемент ритуальної діяльності, жінки – представниці цієї професії жили при храмах та брали участь у ритуальних церемоніях, їх часто називали сестрами бога.

В цьому столітті проституція давно не є елементом ритуалу. Це бізнес, який в більшості випадків руйнує життя секс-робітників, оскільки іде пліч-о-пліч з захворюваннями, що передаються статевим шляхом, вживанням наркотиків та алкоголю, проявами агресивної неконтрольованої поведінки збоку клієнтів, психологічними проблемами, зневагою суспільства та іншим.

Тільки в деяких країнах світу ця сфера декриміналізована, існують профспілки, держава регламентує права секс-робітників, надається необхідна допомога, в тому числі й медична, податки від цього виду діяльності стають частиною бюджетних коштів країн.

Секс-бізнес – це надання сексуальних послуг без примусу в обмін на матеріальні цінності, що здійснюється повнолітніми партнерами за взаємною згодою. Ця індустрія передбачає такі напрями, як вулична проституція, ескорт-послуги, секс по телефону або діяльність у межах певної структури, еротичні танці тощо.

Секс-працівники повинні мати ті самі права та обов'язки, що й інші громадяни та жителі країни, які працюють у будь-яких інших галузях.

Загальне визначення секс-бізнесу – як надання сексуальних послуг без примусу в обмін на матеріальні цінності-не завжди є коректним. Оскільки не завжди ця діяльність є непримусовою (відомі чисельні випадки, коли жінки або навіть неповнолітні були викрадені заради продажу для надання відповідних послуг. При цьому викрадені люди страждали від жорстких побиттів, примусового вживання наркотичних речовин, відсутності найменшої медичної допомоги або навіть їжі та інше. Кількість таких злочинів сягає тисяч, жінки не завжди можуть вибратись з полону, а їхні кривдники не завжди несуть відповідальність за свої злочини. Це страшні реалії, з якими ведуть боротьбу в усіх країнах світу, проте такі випадки мають бути ще більш відстежуваними державами.

Бар'єри, що перешкоджають доступу до послуг охорони здоров'я, соціальної та наркологічної допомоги, мають бути ліквідовані для поліпшення соціального добробуту і здоров'я секс-працівників.

Сьогодні секс-працівниці більше за інших схильні до ризикованої поведінки, яка значно збільшує ймовірність передання ВІЛ, такої як вживання наркотиків чи незахищений секс. Водночас вони мають обмежений доступ до служб допомоги, які допомогли б їм знизити поведінковий ризик.

Політика світу щодо наркотиків, заборона або обмеження діяльності програм зниження шкоди, дискримінація в установах охорони здоров'я, корупція в правоохоронних органах, а також масштабна торгівля жінками призводять до подальшої маргіналізації секс-працівниць. У тих випадках, коли секс-бізнес офіційно не заборонений, ставлення до нього все одно не можна назвати неупередженим. Жінки (та чоловіки в деяких випадках) постійно відчують різнобічну дискримінацію, презирливий погляд суспільства щодо їхньої діяльності, відсутність допомоги та захисту з боку держави, недостатнє піклування про себе з боку правоохоронних органів та слабку підтримку щодо сфери медицини та охорони здоров'я.

Окрім цього, не можна не наголосити на психологічні аспекти цієї діяльності. Депресії, панічні атаки, суїцидальні думки та інші не менш серйозні проблеми виникають у представниць секс-індустрії та вимагають вирішення, поряд із іншими важливими проблемами.